

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ ΦΟΛΕΥ'

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΧΙΟΝΙΟΥ

Στό χειμερινό μας νυχτέρι, στήν έσοχή, στό παλιό οικογενειακό μας σπίτι, τό κατάλευκο άπό τό χιόνι, φοβίσαμε τό βρόδυ έκτεινο τις μικρές μας ξαδέφες με ιστορίες στοιχειών και φαντασμάτων, όταν έβρισπα ή ήδόδαφη της γιαγιάς μας, πού είχε περάσει ήλη σχεδόν τη ζωή της στή Νορβηγία, ή τις Φάλσεν, πού νομίζαμε ότι είχε άποκιμηθή,

μισσημάρχησε στήν κοινωνία πολυάχρονα της, διακόποντάς μας άποτόμος, μάς ειπε :

— Θέλετε ιστορίες για φαντάσματα και νεκρούς ; Θά σάς πώ έγώ μά, παιδιά μου. Άν και θά σάς φανή έντελώς άπιστευτη, ειπε ως τόσο άληθινή. Μου συνέβη έμένα.

Και άρχισε :

— Ήμιον δεκαεννιά χρόνον τότε .. Κατοικούσαμε στό Ντόλοζατ, ένα άπό τά βορειότερα μέρη της Νορβηγίας. Ο πατέρας μου ζούσε άκόμη. Κ' επειδή ήμιον πλούσια, με ζήτουσαν πολλοί νέοι. Ο πατέρας μου όμως ειπε άπό συμφέρον ειτε ύπιστώμενος της έπισηροΰ πάπισιας κυρίας Γκούνερ πού τον έπηρεάζε πολύ και στά σοβαρώτερα άκρια ζητήματα, έπέμενε νά πάρω τον γιού της, τον Χάρολντ Γκούνερ. Ήταν ένα πρώτης τάξεως καλλιγράφος ατότος ο νέος ; και θά μ' εύχρηστούσε πολύ και τό περιμικρότερο τών ένδιαφερόν για μένα, μά ως τη μέρα εκείνη δέν μου ειχε δειξει παρά μόνον περιφρόνηση ! Έν τούτους έδώσαμε άμοιβαία ύπόσχεσι ένάσσεως κ' άπ' τήν ήμέρα ατή ειπε ή άληθεια, πώς άλλαξε διαγωγή και μου φρονότανε με μεγάλη ευγένεια. Κάτω όμως άπ' τήν ψυχρή και τυπική του ευγένεια έβλεπε κανείς ότι δέν αϊθανόταν κομμάτι συμπάθεια για μένα.

Τήν αϊτία της ψυχρότητος αήτης δέν άδρασα νά τήν μάθω. Ο Χάρολντ άγαπούσε μίαν άλλη γυναίκα. Έτσι πούλάχιστον μου έλεγον κάτι φίλες μου πού ήλθουσαν εν τήν χύμη μου, μά έγώ δέν μπορούσα νά τό πιστώσω γιατι κοντά σ' άλλα άρχισα νά γεννιέται μέσα μου μία συμπάθεια για τον μέλλοντα πούτό τού γυό μου.

Επιτέλους έφτασε και ή μέρα των έπισήμων άρραβόνων μας. Στήν γιορτή ήταν προσκεκλημένη και μία νέα χήρα, ή Κλάρα Βέρντες άπ' τήν όποιαν δέν ειχε ξεκολληθεί ούτε στιγμή τά μάτια του ο άρραβωνιαστικός μου. Ή κυρία αήτη, πολύ όμορφη άληθινή, κυρία, ειχε ζήσει πολλά χρόνια στήν Πεκρούπολη και ειχε μάθει έναί και τρόπους πού φαινόταν λιγο παράξενοι στόν τόπο μας. Παρητήρησα δηλαδή ότι ο Χάρολντ ειχε χορέψει πολλές φορές κατά συνέχειαν μαζί της, πράγμα πού μ' έκανε νά λυπηθώ και νά πεσομώσω.

Κατά τά μεσοανκια ή προσκεκλημένη άπεχώρησαν. Ή κυρία Βέρντες ειχε μείνει άπ' τους τελευταίους και μολονότι κατοικούσε πολύ κοντά, έβγαρε κάποιος όποσο να τήν συνοδέψω γιατι ειχε ερθε άδομοναχη. Ο Χάρολντ ήθε και με ρώτησε, με μία υπερβολική ευπνοότητα, αν θά τό θεωρούσα άνάγκαστο να τήν συνοδεύσει ατότος. Θα μπορούσα νά τό κάνω ατό βέβαια χωρίς νά μου τό αναφέρει, χωρίς μάλιστα νά τό μάθω άδν ποτέ. Άν και ή φωνή του έβγαρε και ήταν πολύ όχρως, τό διάρημά του πού φάνηκε ευγενικό. Του άπήνησα υπερχρηστικά δίνοντας τήν συγκατάθεση μου, μιά συγκατάθεση πού μου στοίχιζε πολύ... Μόλις όπίτσο έφυγε ο Χάρολντ με τήν χήρα, με καταλαβε και γώ δέν έβρα φωνή, ένα προαισθήμα δυστυχήματος και μετάνοιασα πού τον ειχα αφήσει νά τήν συνοδεύσει. Κλειστήκα στήν κάμαρά μου και καταλαβαίνοντας ότι δέ θά μπορούσα νά κοιμηθώ τυλιχτήκα στήν γούνα μου και κάθησα στό ξύλινο μπαλκόνι άπ' όπου φαινότανε όλη ή καταστροφή άπ' τό χιόνι κοιλάδα. Τό χιόνι έλεφετε άδιάκοπα. Του κάκου όμως κούρατα τά μάτια μου για νά διακριθώ, μέσ στόν λευκό έκτεινο χιονοστρόβιλο, τήν σιλουέτα πού έλκυόθρε με τό όποιον ειχε φυγει ο άρραβωνιαστικός μου με τήν κυρία Βέρντες.

Τήν άλλη μέρα τά θλιβερά μου προαισθήματα επαλήθευσαν με τό παραπάνω. Κανείς δέν μπορούσε να καταλάβη για ποιά μυστηριώδη λόγο, για ποια τρελλά έπιπτώμια ν' άψηφισον τήν χιονοθύελλα, ο Χάρολντ και ή κυρία Βέρντες, ειχαν σταθεί στό ορόμω πηγαινόντας ασιτι της, ειχαν κατεβεί άπ' τό έκτερο, ειχαν άπομακρυνθή άπ' τό μονοπάτι τό άνοιγμενον στον παγο και ειχαν βυθιστεί σεις βρήμας χιονοσκεπείς έκτασεις, όπου εαχθήκαν !.. Τι τρέλλα ήταν ατή !... Γιατι τό όμων ;...

Δέν ειχαν βαναφανεί ούτε ο ένας ούτε ο άλλος. Οί έρευνης σέ όλα τά μέρη όπου υπήρχε κάποινα λιθανέντης νά ειχαν περιπλανηθή έμειναν άκαρπες. Και κοθός ; ήταν ή καρδιά του χειμώσος ή αναητήσιος, κατ' άνάγκην διεκόπηταν.

Μέρες άνέκφορστεις άγωνίας έπικολούθησαν για μένα σιωπηλής απελτιοσίας, καί ύστερα ήμνες θλίψεως και χρόνια μελαγχολίας. Ή άνάμνηση του άρραβώνος μου και ή άγάπη μου για τον Χάρολντ πού διετηρείτο πάντα ζωηρη, μ' έφύλαξαν άπο κάθε άλλη άγάπη. Γιατι τίποτε δέν ειχε διαπισώσει τί άόριστές μου ύπόνοιες, τίποτε δέν με ειχε κάνει νά πισώθω ότι μεταξύ του άρραβωνιαστικού μου και της κυρίας Βέρντες δέν

υπήρχε κάτι παραπάνω άπό άπλή συμπάθεια. Τό χιόνι κρατούσε ένταρσιασμένο τον Χάρολντ και τό μυστικό της καρδιάς του μαζί του.

Ειχα χάσει τον πατέρα μου και ήμιον πιά μά ήλικιωμένη γεροντοκόρη, όταν έβρα να, ένα θερινό πωμά, πού έκανε έξαιρετική ζέση, ο ύπηρέτης μου Άνσον, πολύ συνηνημένος μου άνήγγειλε ότι μερικοί έργατες πού άνθρωκορυχείου, σκάβοντας σέ κάποιο μέρος ειχαν βρη ένα πτώμα ! Κατάλαβα άμέσως περι τίνας έπόκειτο. .

Κανείς άλλος έκτός άπό μένα δέν μπορούσε νά δώση πληροφορίες για τό σκελετό άν'όν... Συγκινημένη σέ μεγάλο βαθμό, με κομμένη τήν πνοή, άκολούθησα εύθύς τον Άνσον στό άνδρακοφυχείο.

Όταν έφτασα εκεί, οί έργατες τραβήχτηκαν και βρέθηκα μπροστά σέ μίαν όμορφη άνδρικήνη μίσα. σκεπασμένη άκόμη άπό χιόνι, και λερωμένη άπό λάσπη και πάγο μολυμωμένη. Ο Άνσον γονάτισε και καθάρισε γρήγορα τήν μίσα ατή. Έσκυφα τότε κ' έγώ, έκύτταξα καλά και έβρα μιά κραυγή άπελτιοσίας και τρόμου ! Άναγνώρισα τό ρούχο του Χάρολντ, με τήν κορδέλλα του άρραβώνος στό πέτο του σακκακιού του. Σέ λίγο άνεγνώρισα καλά πιά και τον ίδιο τον Χάρολντ. Τό πρόσωπό του ήταν άπειραχτο, τά χαρακτηριστικά του ήσρα με μιά όμορφιά πού ο πάθος τήν ειχε διαφυλάξει άπό κάθε άλλοίωση.

Ειπε άδύνατον νά σάς περιγράψω τί αισθάνθηκα βλέποντας, γρηά έγώ, πιά, στυδιόμένη, άπρόοιμαλη, ίδιο πάντα τον άντρα πού ειχα άγάπησει, νέον και άλογο όπως πού τριάντα έτών ! Φαινότανε ότι κοιμώτανε ήσρα. Ο πάθος δέν ειχε διατηρήσει τέλεια...

Νόμισα πρός στιγμήν ότι θά ζυποούσε, θά σηκωνότανε και θά μου μιλούσε. Ήταν ατό ένα συναίσθημα άνεκδιήγητ' παράξενο, έξωφρενικό, τόσο δυνατό όστε έπισαα τό κεφάλι μου με τά τρεμόμενα άπό τήν συγκινηση χείρι μου, διαρωτώμενη άν πραγματικά δέν ένανοούσα τό παρελθόν μου, και αν δέν ήταν δυνατο όλες ή μέρες πού ειχα ζήσει χωρίς τον Χάρολντ.

Όταν, άφοσ σούγγισα τά δάκρυά μου και άπέσπασα τά δάχτυλά μου άπ' τό πρόσωπό μου, ένανούταξα έμπρός μου, μιά άλλη κραυγή, άπελτιοσίας μου έξοικισα τά στήθη. Ο Άνσον άποτελείσασε τό καθάρισμα του σώματος του Χάρολντ άπό τον πάγο και τήν λάσπη, και είδα ατή τη φορά κ' ένα άλλο πτώμα ένωμένο με τό πτώμα του άρραβωνιαστικού μου ! Τά έμάνταρα άμέσως έλα... Ήταν τό πτώμα της χήρας !... Τό κεφάλι της ήταν μαζεμένο, κρυμμένο στό στήθος του Χάρολντ, τά μπράτσια της ήσαν τυλιγμένα γύρω στό λαιμό του άρραβωνιαστικού μου, σ' ένα ύπερόχο έρωτικό άγκάλιασμα, πού ο θάνατος τό ειχε σταματήσει, άκινήτητες, και πού φανερωνότανε έανά μπροστά μου, ύστερα άπό τριάντα χρόνια, για νά ένανηριξη λές στήν πλήρη μου πού έναματωνε τό φαρμάκι της ; ζήλειας.

Τραβήχτηκα πρός τά πίσω, και κλείνοντας τά μάτια μου, άποσκόζοντας νά μην είδα πιά τό θέαμα ατό πού μου θύμιζε όλη τήν δυστυχία μου, ειπα στόν Άνσον με συντριμμένη φωνή :

— Ξανασκέπασέ τους με χιόνι, Άνσον, ρίψε χιόνι άπάνω τους... και άλλο άκόμη... και άλλο... Άς φύλαξη τό χιόνι τό μυστικό τους !...

Και ή άδελφή της ; γιαγιά ; μου, χλωμή, παλλόμενη όλη άπό συγκινηση στήν άνάμνηση αήτη, άποτελείσασε τήν διήγησή της, λεγοντας :

— Νά γιατι ειμαι τόσο μελαγχολική όταν χιονίζει. Ω ! ναί, άραρηγόρητα μελαγχολική !

Η ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΗ ΚΥΨΕΛΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ή μεγαλύτερη κυψέλη του κόσμου βρίσκεται στό Μπη-Ρόκ της Καλιφορνίος. Τό Μπη-Ρόκ είναι ένας βράχος άπό γρανίτη, 40 μετρον ύψους, ο όποιος ύψώνεται άπόοιμως κοντά στήν κοίτη του ποταμού Άρρόβο Στό πίσω μέρος ; καταλήγει σ' ένα λόφο, ο όποιος παρουσιάζει πολυάριθμες σχισμές.

Μέσα έκει υπάρχουν κληθές μελισσια και στά βάθη των σχισμών έναποθήκευται άβρονο μέλι, του όποιου όμως κανένας δέν μπορεί νά εκμηση τήν ποσότητα, γιατι τό μύχο ; και οί δικασάσεις των άνοιγμάτων αυτών είναι άγνωστες.

Κ' ετσι και τομάρες κανεις νά μπή μέσα σ' ατά τά επικίνδυνα άνοιγματα. Έν τούτος όμοις οί κάποι και τό μέρος εκείνου, παρ' όλα τά έμπόδια πού συναντούν στήν έξοδία τους, κατορθώνων κάθε χρόνο ν' άφαιρέσουν εκατοντάδες όκάδων κερήθρες, άπό κείνες πού βρίσκοντασι στήν είσοδο μόνον της κυψέλης !..

